

[Waldorff]

tivmassen i forsikringsselskaber og pensionskasser bliver gennemført.

Det lyder måske selvmodsigende, at man på den ene side vender sig imod, at man tvinger de opsparede midler over i erhvervslivet, og på den anden side vil beskatte dem, men kendsgerningen er, at det er forkert, når disse selvpensionister af den ene og den anden art tror, at de midler, som er opsparat igennem pensionsordningerne, ligger i en stor kasse, som en hund med øjne som te-kopper vogter over, og dér ligger de indtil den dag, hvor pensionen skal udbetales. Det gør de selvfølgelig ikke. Alle og enhver ved, at samfundsmæssigt er det simpelt hen umuligt, når disse store beløb forfalder til udbetaling, overhovedet at skaffe de penge til stede, som skal betales. Der er altså tale om en måde at føre lønarbejdere bag lyset på, ved at lade, som om man selv ved investering i erhvervslivet kan sikre de pensioner, som man har stillet folk i udsigt. Det eneste rimelige og retfærdige er selvfølgelig, at pengene beskattes, og at de på den måde kommer lønmodtagerne generelt til gode.

Hvis nogen skulle finde på at spørge, hvordan vi vil stemme, vil jeg sige, at inden lovforslaget kommer til tredje behandling, vil vi foreslå, at folketingets forretningsorden bliver ændret, sådan at der ud over de tre muligheder, man har i dag – for, imod og undlade – bliver en fjerde, som tillader folk at markere, at man simpelt hen ikke kan tage det alvorligt, subsidiært er ved at dø af grin.

Arne Bjerregaard (KrF):

Enhver kapitalkoncentration i et samfund mener vi altid kan være en fare for det frie erhvervsliv, og vi må da også notere os, at en kapitalkoncentration på de to her nævnte områder i fremtiden kan være en fare for det frie erhvervsliv, fordi en stor koncentration altid kan være bestemmende for dispositioner i de bestående virksomheder og kan være bestemmende for oprettelse af nye virksomheder. Det er altid en fare med sådanne koncentrationer, og der kan endda være endnu større fare, hvis man lader disse kapitalkoncentrationer få direkte adgang til erhvervslivet.

Nu kan man selvfølgelig sige, at ministerens forslag indebærer en ringe forhøjelse, og at situationen kunne nødvendiggøre en sådan

mulighed for forsikringsselskaber og pensionskasser for at investere yderligere i erhvervslivet.

Jeg har villet gøre disse bemærkninger om den fare, som vi i alt fald ser i fremtiden, før jeg går til det, som nok bliver realiteten, at det ikke får en pind betydning. Dér er jeg såmænd enig med VS. For vil disse selskaber investere i risikobetonede erhverv? Hvorfor skulle de i grunden det? Vil de arbejde på så lang sigt, som der står i bemærkningerne – og som jeg i al beskedenhed også har skrevet et par steder og har fået hug for – altså investere i disse risikobetonede erhverv ud fra forudsætningen om, at et velfungerende erhvervsliv i fremtiden er forudsætningen for, at de overhovedet kan udbetale de pensioner, som de binder sig til? Jeg tror ikke, at de ser så langt. Jeg tror stadig væk, at de ser på de øjeblikkelige og let overskuelige fremtidssikre investeringer. Det er stadig min opfattelse af såvel forsikringsselskaber som pensionskasser.

Vi får ikke en krone mere i kapital. Vi kan få en ompostering af de forskellige investorerers midler, men hvis det er sådan, at forsikringsselskaberne og pensionskasserne flytter deres investeringer over til erhvervslivet, bliver der jo et hul dér, hvor de før har investeret, og så må andre fylde disse huller ud. Der bliver ikke en krone mere ved at flytte pengene på den måde.

Men det kan jo være, selv om jeg stadig væk ikke tror det, at når man i 1990 skal udbetale 50 mia kr. – det er der ikke penge til med den udvikling, vort erhvervsliv er inde i – at selskaberne så virkelig ser så langt, at der er en sammenhæng mellem deres muligheder for at udbetale pengene til sin tid og så et velfungerende erhvervsliv – altså den mulighed kunne jo foreligge – og så må vi vel se på, om det kunne være nødvendigt at give dem muligheden for at prøve på at investere i erhvervslivet. Men så må de også være med til at tage den risiko, der er derved, og ikke bare investere i det, der er givtigt, også på dette område.

Men det kræver i alt fald, at de indser nødvendigheden af at investere ikke bare dér, hvor der er fidus i at investere, for det kan der stadig væk være visse steder i erhvervslivet, men at de altså siger: ja men vi må redde en bred del af erhvervslivet med de